

[Arbejds- og socialministeren.]

at man ved nedsættelse af de kommunale beskæftigelsesudvalg søgte at inddrage de lokale kræfter i arbejdet med at fremme beskæftigelsen og arbejdsanvisningen. Samtidig gav man beskæftigelsesudvalgene et vist indseende med administrationen af arbejdsløshedsforsikringen.

Udvalgenes opgaver blev nærmere fastlagt derhen, at de i forbindelse med det lokale erhvervsliv og kommunerne skulle virke for fremme af beskæftigelsen ved at søge at udvirke beskæftigelse hos lokale erhvervsdrivende og finde frem til arbejdsopgaver, som kunne sættes i gang.

Udvalgene skulle endvidere i samarbejde med de offentlige arbejdsanvisningskontorer og arbejdsløsheds-kassernes kontrolsteder anviser de arbejdsløse arbejdspladser.

Endvidere skulle udvalgenes formænd føre tilsyn med, at den kontrol, der i kommunerne udøvedes med arbejdsløse medlemmer af arbejdsløsheds-kasserne, skete i overensstemmelse med arbejdsløshedslovens regler.

Endelig kunne ikke-forsørgere under 30 år ikke opnå understøttelse fra arbejdsløshedsforsikringen eller almindelig hjælp til underhold, uden at det kommunale beskæftigelsesudvalg havde attesteret, at der ikke kunne skaffes pågældende et passende arbejde. Denne regel blev dog ophævet i 1960.

Det må vel erkendes, at det arbejde, som udvalgene i den forløbne tid har gjort med fremme af beskæftigelsen for øje, har haft en vis betydning. Udvalgenes indsats har dog varieret meget stærkt fra sted til sted, og med den udvikling, der er sket fra en tilstand, hvor fremskaffelse af beskæftigelse i hvert fald til visse tider og på visse steder var en meget tyngende opgave, og til de senere år, hvor fremskaffelse af arbejdskraft generelt set er den principielle opgave, er det min opfattelse, at begrundelsen for udvalgenes opretholdelse som beskæftigelsesfremmende organer i almindelighed er bortfaldet.

Omvendt er det min opfattelse, at udvalgene ikke er egnede til at bidrage til fremme af den intensivering af arbejdsanvisningen, som presser sig på med henblik på fremskaffelse af arbejdskraftreserver, tilpasning af arbejdskraften til ændrede produktions- og markedsforhold o. s. v. Jeg kan herved henvise til, at udvalgenes

andel i anvisningen af arbejdskraft kun har udgjort nogle få promille, i årene 1959-60 og 1960-61 således kun 2.112 af i alt 756.745 anvisninger, eller ca. 2,8 promille.

I denne forbindelse kan det endvidere nævnes, at det omfattende meddelelses-system mellem arbejdsanvisningskontorerne og beskæftigelsesudvalgene, der er indført i henhold til lovens § 3 med henblik på samarbejde mellem beskæftigelsesudvalgene og arbejdsanvisningskontorerne vedrørende arbejdsanvisningen, medfører et betydeligt arbejde ikke mindst for de offentlige arbejdsanvisningskontorer. Arbejdsanvisningskontorerne samarbejder med beskæftigelsesudvalgene — hvilket arbejde navnlig består i udfærdigelse af forskellige meddelelser til beskæftigelsesudvalgene — har således for et enkelt år lagt beslag på i alt ca. 15.000 arbejdstimer på de offentlige arbejdsanvisningskontorer alene, svarende til en anslået udgift på mellem 200.000 og 300.000 kr. årlig. Hertil kommer så det dertil svarende arbejde og udgifter for kommunernes vedkommende.

Både for kommunernes vedkommende og for arbejdsanvisningskontorerne vedkommende gælder det, at en aflastning i tid og penge i høj grad vil være ønskelig, således at kræfterne og midlerne kan sættes ind på mere presserende opgaver. Jeg vil gerne i denne forbindelse fremhæve, at ganske bortset fra de kommunale beskæftigelsesudvalg, som nu foreslås ophævet, har der været et ganske udmærket og omspændende samarbejde mellem kommunalbestyrelserne og de offentlige arbejdsanvisningskontorer. Dette samarbejde spænder i mange tilfælde lige fra en afbalancering af kommunens anlægsarbejder i forhold til den tilstedeværende arbejdskraft og over til iværksættelse af forskellige former for uddannelses- og oplæringsforanstaltninger. Der er for mig ingen tvivl om, at dette samarbejde vil blive udbygget videre i fremtiden.

Med hensyn til kontrollen med arbejdsløsheds-kassernes udbetaling af understøttelse til arbejdsløse medlemmer er det min opfattelse, at denne kontrol på betryggende måde varetages af arbejdsdirektoratet og de offentlige arbejdsanvisningskontorer, og at der i øjeblikket finder et unødigt dobbeltarbejde sted. Erfaringerne har vist, at det